

APERITIFF

Publicație oficială a TIFF | # 4 | 6-7 English pages

Luni | 30 mai | 2016 www.tiff.ro

Interviu

“ Rolul meu e să creez simpatie la nivelul publicului

Foto: Vlad Cupșa

Ne-am întâlnit cu regizorul șoc al acestei ediții, Sion Sono și cu soția sa, actrița Megumi Kagurazaka, în prima lor zi în România. Amândoi sunt bucuroși să-și petreacă următoarele zile la TIFF, în Cluj.

Regizor a peste 40 de filme, prolificul Sion Sono nu a putut să nu mărturisească cât de mândru se simte că zece dintre filmele lui au fost incluse în selecția festivalului. Deși e cel mai cunoscut pentru filme în stilul ero-guro, un termen japonez cu originea în expresia „erotic grotesque nonsense”, încearcă să evite etichetările. Recunoașterea pe care și-a câștigat-o în ultimii ani i-a permis să abordeze altfel de film și chiar să lucreze cu scenarii

pe care le scrisese cu peste 20 de ani în urmă, când era tânăr și sărac - *Why Don't You Play in Hell*, *Whispering Star* și *Dragoste și Pace*.

Cel din urmă este un film de familie fantastic în tradiția tokusatsu (efecte speciale), cu o abordare surprinzătoare și personală a genului kaiju (filmele cu monștri uriași ca Godzilla). *Clubul sinucigașilor* - un film despre care admite că l-a făcut știind că publicul japonez îl va urî, i-a adus recunoaștere în 2001. Cincisprezece ani mai târziu, Sion Sono vrea să facă filme oriunde în străinătate și chiar s-a gândit deja la „ceva cu vampiri” care, evident, s-ar putea filma în Transilvania.

Citiți interviul din pagina 4

Focus Lebanon

A selection of major titles and Lebanese filmmakers.

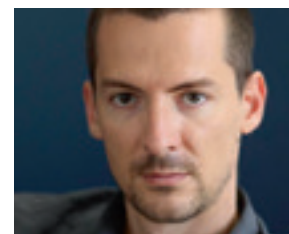
»Pagina 7

#Animal

Filme în care cineaștii distribuie animale în roluri principale.

»Pagina 9

Interviu

Bogdan Mirică: TIFF e festivalul de care sunt cel mai legat afectiv.

»Pagina 10

Cinematografele TIFF

→ CINEMA FLORIN PIERSIC

P-ța Mihai Viteazul, nr. 11

→ CINEMA ARTA

Str. Universității, nr. 3

→ CINEMA VICTORIA

Bd-ul Eroilor, nr. 51

→ CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

P-ța Lucian Blaga, nr. 1-3

→ PIAȚA UNIRII OPEN AIR

(Piața Unirii)

→ CERCUL MILITAR

Piața Avram Iancu, nr. 1-3

→ CINEMA CITY IULIUS

(în incinta Iulius Mall)

Str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53B

→ INSTITUTUL FRANCEZ CLUJ

Str. I.C. Brătianu, nr. 22

→ CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR

Str. Bugeci

→ SOMEȘ OPEN AIR

Parcul „La Butuci”, Grigorescu

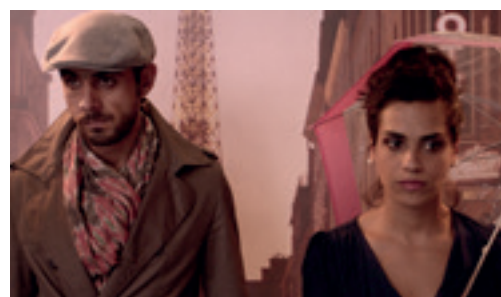
→ CINEMA MĂRĂȘTI

Str. Aurel Vlaicu, nr. 3

→ DEPOZITUL DE FILME

Str. Septimiu Mureșan, nr. 31-35

Must see

Lovitură ca-n filme

Someș Open Air | Ora: 22:00

Focus Liban

Jad va fi eliberat curând după ce a fost închis pentru o crimă comisă de fratele său Ziad cu cinci ani în urmă. Între timp, Ziad a decis să renunțe la traficul de droguri și să înceapă un nou capitol, doar că planurile sale sunt distruse de o întorsătură a sorții care-l face să participe la aducerea în țară a unui imens transport de amfetamine. Când Jad este eliberat, vrea să participe alături de Ziad la această ultimă lovitură înainte de a renunța la droguri odată pentru totdeauna.

Regia: Mir-Jean Bou Chaaya/ **Producție:** Liban, Qatar

Faptele părinților noștri: moștenirea nazistă

Cinema Arta | Ora: 10:00

Ce se întâmplă, Documentarule?

Avocatul pentru drepturile omului Philippe Sands dă de urma celor doi ofițeri naziști care au ordonat incinerarea populației evreiești din satul lui natal, ucigându-i astfel aproape întreaga familie. În călătoria sa este însoțit de câte un fiu al fiecărui ofițer. Împreună, cei trei bărbați vor înfrunta adevăruri dificile, ceea ce va duce la revelații greu de imaginat.

Regia: David Evans/ **Producție:** Marea Britanie

Piața Unirii Open Air

Heil — proiecție în aer liber

Dacă Hitler ar fi azi în viață, ar fi un exercițiu de răbdare să stea și să privească de la cap la coadă filmul *Heil*, regizat de Dietrich Brüggemann, un asalt claudesc despre adepții actuali ai unui Fuhrerului mort. Cam asta scrie revista Variety despre filmul care va rula luni, **30 mai la Piața Unirii Open Air**.

Totul se petrece în localitatea Prittwitz. Apreciatul scriitor afro-german Sebastian Klein este în turneu în provinciile est-germane și are parte de o primire specială din partea neo-naziștilor locali: o lovitură în moalele capului. Sebastian își pierde memoria și repetă ca un papagal tot ce zice cei din jur. Nina, iubita însărcinată a lui Sebastian, vine la Prittwitz și face echipă cu Sacha, polițistul satului, pentru a da de urma iubitului ei. Producția a mai participat la festivalurile de film din Karlovy Vary 2015, Munich 2015, Ierusalim 2015 și Stockholm 2015 și a fost distinsă cu premiul pentru Cel mai bun scenariu în cadrul German Film Critics Award 2015.

Doi necunoscuți

Cinema Arta | Ora: 21:30

Suspecți de serviciu

Tânărul Leon lucrează ca ucenic într-un atelier de reparat pantofi. Evită orice contact cu alți oameni. Într-o zi dă peste o Suna, o femeie care se trezește din bețe pe o bancă din parc, și, inexplicabil, se simte incapabil să o uite. Leon și Suna sunt doar două dintre cele șapte personaje din filmul lui Imaizuma. Cu ajutorul lor, regizorul arată complexitatea sentimentelor.

Regia: Rikyia Imaizumi/ **Producție:** Japonia

APERITIFF

Redactor-șef:

Bianca Felseghi

Cristi Mărculescu

Radu Meza

Florentina Tătar

Redactor-șef-adjunct:

Adrian M. Popa

Graphic design:

Carmen Gociu

Andrei Pastuhov

Redactori:

Alexandra Damian

Anca Grădinaru

Ion Indolean

Georgiana Madin

Tipărit la:

Compania de Producție

Tipografică

INFORMAȚII BILETE

→ Puncte de vânzare:

On-line pe www.biletmaster.ro și prin aplicația mobilă oficială a festivalului.

Cinema Florin Piersic, Cinema Arta, Cinema Victoria, Cinema City Iulius, Piața Unirii, Cercul Militar, Casa de Cultură a Studenților și Casa TIFF (pentru invitați și persoanele acreditate)

→ Program: 09:00 - 23:00.

→ Prețuri:

● BILETE CUMPĂRATE CU ANTICIPAȚIE

(cu minim o zi înaintea proiecției)

Bilet de intrare obișnuit: **10 lei**

Bilet pentru elevi, studenți și pensionari: **8 lei**

(biletul se cumpără în baza prezentării carnetului/legitimăției de elev/student sau a talonului de pensie)

● BILETE CUMPĂRATE ÎN ZIUA PROIECȚIEI FILMULUI

Bilet de intrare unic (valabil pentru o singură proiecție)

pentru toate categoriile de spectatori: **12 lei**.

● BILETE CU REGIM SPECIAL

Pentru copii și elevi: **8 lei**

(valabil doar pentru proiecțiile de film din programul EDUCATIFF)

Proiecțiile din Piața Unirii Open Air: **8 lei**

Proiecțiile de la Cinema Mărăști și Dacia - Mănăștur: **8 lei**

Bilete pentru concerte organizate la Urania Palace: **25 lei**

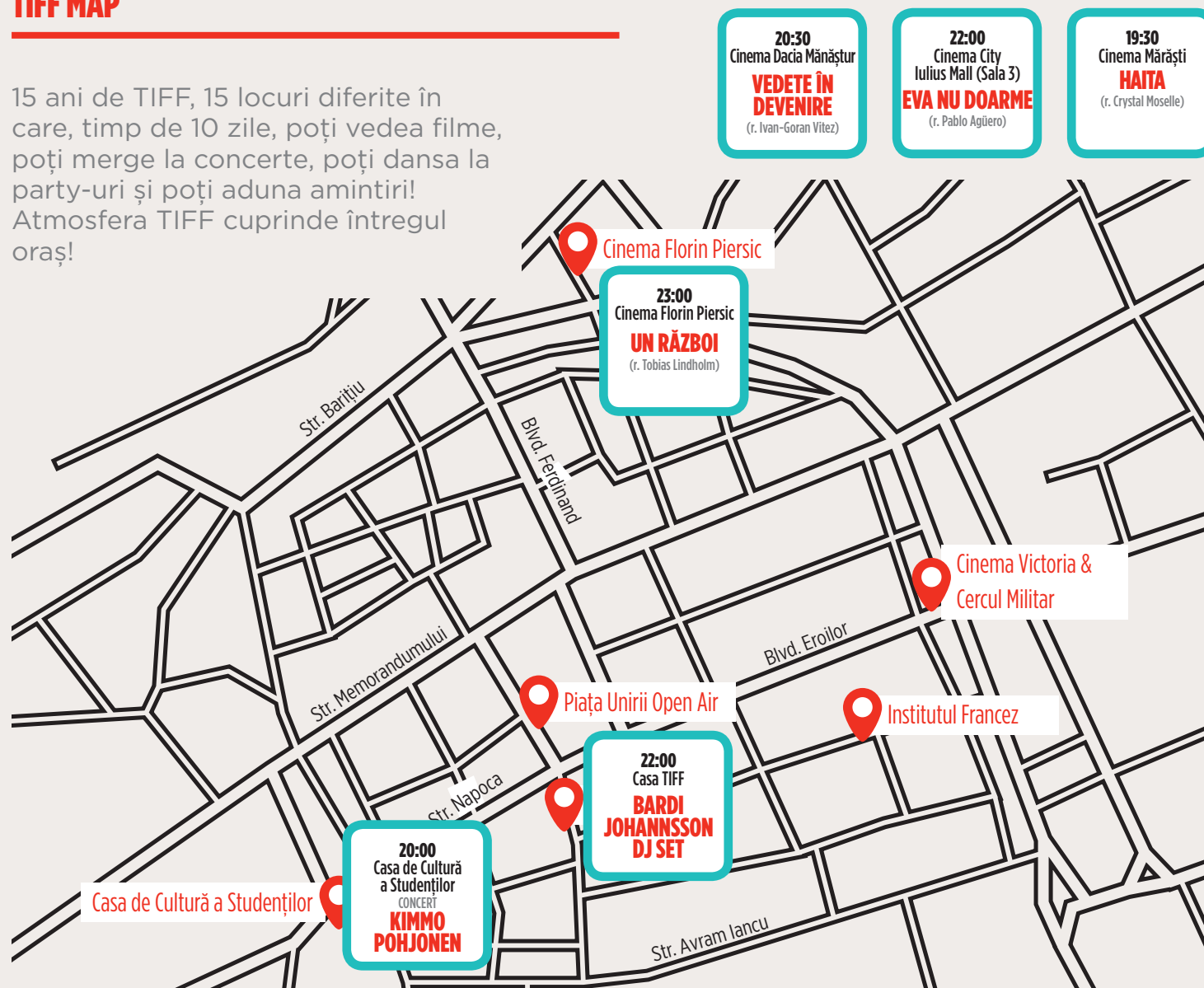
Concertele organizate la Casa TIFF: **15 lei**

Bilet pentru Ziua Maghiară, Castelul Gilău: **20 lei**

Accesul este gratuit la proiecțiile Someș Open Air și Depozitul de Filme.

TIFF MAP

15 ani de TIFF, 15 locuri diferite în care, timp de 10 zile, poți vedea filme, poți merge la concerte, poți dansa la party-uri și poți aduna amintiri! Atmosfera TIFF cuprinde întregul oraș!

Proiect susținut de Ministerul Culturii

Eveniment special

Patimile Ioanei d'Arc

Povestea apariției și difuzării filmului e absolut spectaculoasă. Aveți ocazia să urmăriți o variantă proaspăt restaurată și cu muzica live a organistului Touve R. Ratovondrahety.

Carl Dreyer, un danez care venise în Franța pentru a face acest film s-a lovit de piedicile naționaliștilor care obiectau că un străin, oricât de bun cineast ar fi, nu poate și nici nu are voie să se amestece în treburile atât de delicate. Odată terminat, existența filmului s-a consumat în câteva proiecții private și îi era în permanență oprită difuzarea. Cenzorii au tăiat multe scene. Apoi, originalul a ars. Danezul a început să remonteze filmul, cu scene care scăpaseră. A doua variantă avea să ardă și ea. Copiile filmului ajuseseră mai rare decât Graalul și se credea că o variantă cât de cât apropiată de cea autentică nu mai putea fi recuperată. Din 1928 și până în 1951, tot ce se putuse salva era o variantă de o oră, incompletă, a poveștii Ioanei d'Arc. Norocul a făcut ca un jurnalist italian să găsească o copie pierdută prin studiourile Gaumont. În anii care au urmat, din mai multe copii recuperate de ici de colo, s-a încercat punerea cap la cap a unei variante cât mai apropiate de concepția lui Dreyer. Trecuse deja mai bine de o jumătate de secol. Evenimentul TIFF va avea loc luni, de la ora 21:30, la Biserica Catolică Sfânta Treime (lângă sediul central UBB).

Ion Indolean

„Filmul e un monument”

Touve R. Ratovondrahety e originar din Madagascar, dar s-a naturalizat în Franța. Este organist la Opera din Paris și se află pentru prima oară în România. Ne-a răspuns la câteva întrebări despre munca la filmul lui Carl Dreyer.

Ești un om religios?

Ce întrebare ciudată! Vin dintr-o familie foarte religioasă, dar nu prea îmi place acest cuvânt. Prefer să spun spiritual. Atunci da, pot spune că am propriile mele exerciții spirituale. Trebuie să știi și că familia mea e protestantă, iar eu cânt în biserici catolice.

Orga e un instrument care, într-un fel, reține în el istoria, timpul. Mai ales orgile bisericilor vechi par să aibă această armură spirituală. Ce simți când atingi aceste clape?

Fiecare orgă își are caracterul ei. Pentru mine sunt ca niște persoane, de fapt. De aceea m-am și abținut să cânt ieri la această orgă, pentru că vreau să o descopăr azi. Fiecare sound e particular. Când spui că o orgă încapsulează timpul, hm, cred că pot fi și niște instrumente

foarte deschise, te lasă să improvizezi, să porți cu ele un dialog. Azi nu voi cânta: voi dialoga cu orga, pe baza filmului. E un moment de grație, aproape sacru, în care ajungi să cunoști instrumentul, această persoană. Fiecare are o viață proprie. Am venit duminică dimineața aici să ascult acustica sălii și răspunsurile orgii de la balcon, înspre sala principală. E ca un joc pe care trebuie să îl înțeleg și eu.

Ai visat mereu să ajungi muzician?

Eu am venit în Franța la școală și pe atunci studiam matematica. Am pariat cu o monedă: matematica sau muzica. Nu le puteam face pe amândouă. Așa am ajuns să devin muzician.

Ai regretat vreodată?

Nuuu. Știi la ce mă gândeam? Când eram tânăr bunicul meu spunea: să nu te faci cumva muzician! Muzicienii sunt alcoolici și consumă droguri. Asta m-a făcut să îmi doresc să fiu un muzician care îi demonstrează bunicului meu contrariul.

Revenind la film, ce te-a inspirat să compui coloana sonoră? Care sunt indiciile cinematografice după care te-ai ghidat?

În 2012, David Robinson, directorul Festivalului de Film Mut de la Pordenone mi-a cerut o compoziție pentru acest film care e *La passion de Jeanne d'Arc* pentru cor, percuție și ciele. E

o lucrare mare. Când am început să lucrez la ea am descoperit muzica gregoriană (muzica liturgică folosită în bisericile catolice, n.red.), care e

Foto: Nicu Cherciu

foarte specială, cumva e esența muzicii. Muzica gregoriană e o cheie înspre puritate. Când Robinson mi-a spus despre ce film este vorba, eu am reacționat ceva de genul: aaa, filmul ăla? Nu-mi place! Nu-ți place, m-a întrebat? Încearcă, încearcă, fiule! Apoi am înțeles care e construcția lui și pot spune că e un film mare. E un monument. Provocarea a fost să compun ceva pe măsura lui, adică să merite să fie asociat cu el. E un nivel foarte ridicat. Cred că ceea ce m-a inspirat a fost virtuozitatea construcției filmului. Nu e doar povestea Ioanei d'Arc, sunt mai multe povești care se întrepătrund.

Bianca Felseghi

Primul weekend TIFF în imagini

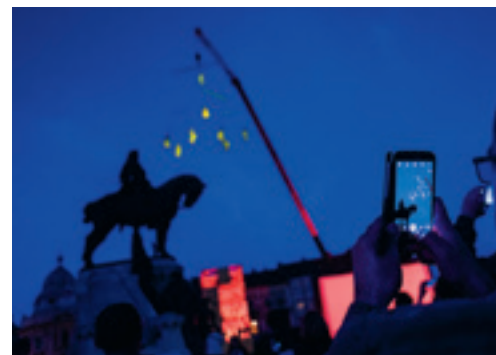

Foto: Nicu Cherciu, Vlad Cupșa, Dragoș Birtoiu

Foto: Vlad Cupșa

Interviu

„Rolul meu e să creez simpatie la nivelul publicului”

TIFF îi dedică anul acesta o amplă retrospectivă regizorului cult Sion Sono, copilul teribil al cinema-ului independent japonez, prezentând 10 dintre cele mai provocatoare filme ale sale.

În ce măsură filmele dv. mai vechi și mai noi se încadrează în stilul ero-guro?

Câteodată fac ero-guro, dar asta nu e tot ceea ce fac. Iubesc toate genurile. Iubesc, de asemenea, și filme ca și *Babe*. Preferințele mi se schimbă de la an la an. De exemplu, într-un an pot fi interesat de ero-guro,

dar asta se poate schimba cu ușurință în anul următor. Sunt foarte schimbător.

În acest caz, ce vă inspiră anul acesta?
Am fost cam serios în ultima vreme, deci s-ar putea să mă întorc la ero-guro.

Cum se integrează un film de familie în genul tokusatsu kaiju ca *Dragoste și pace* între celelalte filme ale dv.?

Am scris acel scenariu acum 25 de ani. Atunci am scris trei scenarii, dar sentimentele mele s-au schimbat dramatic de-atunci. Eram foarte tânăr. Între timp m-am schimbat.

Ați folosit și alte scenarii scrise în tinerețe?

Aproape toate scenariile din tinerețe au fost deja filmate – *Dragoste și pace*, *Whispering Star* și *Why Don't You Play in Hell*. Acum lucrez la o nouă versiune a unei povești și o voi transforma în scenariu.

Supraviețuitorul și Tărâmul speranței tratează personaje confruntate cu dezastre. Cum vedeți scopul filmelor de ficțiune și al filmelor non-ficționale, documentare în tratarea dezastrelor?

Documentarul îl poți face abia după ce evenimentul a avut loc, dar dacă e dramă, poți filma chiar când dezastrul are loc. Așa că am luat interviuri oamenilor implicați și am vrut să exprim corect ceea ce acei oameni simțeau. Asta nu poți face în documentar. Când publicul vede un

documentar, înțelege ce s-a întâmplat și zice „Vai! Ce chestie grea!”, dar o dramă poate crea simpatie pentru că publicul se poate simți ca și cum ar trăi ei prin acele dezastre. Deci rolul meu e să creez simpatie la nivelul publicului.

De ce ați face un film precum *Clubul sinucigașilor*, știind că publicul japonez îl va detesta?

Eram cam pe drumuri atunci. Uram lumea. Călătoream de fapt prin lume. Nu simțeam nevoia să fac pe placul nimănui.

Și acum? Ați mai face un film pe care publicul să le deteste?

Atunci, pasiunile și sentimentele pe care le aveam erau fidele realității. Nu vreau să uit acea pasiune, dar acum am și o soție și, într-un fel de-a spune, e imposibil pentru mine să mai fac vreodată așa ceva. Nu neapărat încerc să fac filme care să le placă oamenilor, dar ceva puternic care să-i impresioneze.

Translator: Loredana Căpățână

Radu Meza

Regizorul Sion Sono a venit la TIFF alături de soția sa, actrița Megumi Kagurazaka care joacă în filmele *Vinovat de iubire*, *Tărâmul speranței*, *Dragoste și pace* și *Virginii paranormale*. Am chestionat-o despre experiența de platou:

Ce film de Sion Sono vă place cel mai mult?

Whispering Star. Pentru că e un film pe care l-am făcut împreună și am investit foarte multe sentimente în el.

Ce personaj v-a plăcut să jucați cel mai mult?

Îmi plac toate, dar cel care mi-a lăsat cea mai puternică impresie e cel din *Vinovat de iubire*. A fost foarte greu. Am fost hărțuită de regizor (râde). Am fost foarte regizată. Deja eram un cuplu atunci, eram foarte apropiați. Așa că a fost mai strict cu mine pentru că eram apropiați.

TIFF Guests

FABRIZIO MALTESE

Regizorul italian, cunoscut pentru munca sa de fotograf de platou în *The brand new Testament* (2015), *Mobius* (2013) și cea de regizor, producător și scenarist pentru documentarul *Twenty-Five Palms* (2015), își prezintă la TIFF cel de-al doilea documentar, *50 Days in the Desert*. Protagonistul documentarului este Joachim Lafosse, un regizor belgian, care filmează în Sahara.

PETR OUKROPEC

Născut în Praga, regizorul și producătorul Petr Oukropec s-a remarcat în cinematografie prin debutul său, *The Blue Tiger* (2012), nominalizat de două ori la Premiile Czech Lion, cea mai importantă competiție de film din Cehia. Oukropec vine la TIFF în calitate de regizor și producător cu filmul *Vezi să nu*, nominalizat anul acesta la Berlinale.

TAMER EL SAID

După ce și-a format ochiul de cineast, lucrând pentru unele din cele mai importante proiecte cinematografice din Egipt, în calitate de asistent de regie, Tamer El Said a început să regizeze și să producă, la rândul său, filme din 2005. *Ultimele zile ale orașului* este înscris în TIFF la categoria „Expresul București – Berlin”.

PAUZA DINTRE FILME NU-I TIMP PIERDUT. ÎNVESELEȘTE-TE ȘI ANTRENEAZĂ-ȚI MINEA CU O CURIOSITATE DIN ȘTIINȚĂ SAU PSIHLOGIE

Spălarea corectă a mâinilor ar trebui să respecte regula 20-10: 20 de secunde de spălare cu săpun și 10 secunde de clătire.

REGINA MARIA
REȚEA NAȚIONALĂ DE SĂNĂTATE

www.reginamaria.ro
Call Center 021 5008

ebs **TIFF**
an NTT DATA Company
PROUD PARTNER

EBS Romania aduce
**filmul japonez
la Cluj**

Retrospectiva SION SONO
regizorul-simbol al cinema-ului japonez,
la TIFF 2016

În 2016 EBS Romania devine NTT DATA Romania

la-ți o tabletă ca-n filme!

0* euro
Ecran 7" Android

Activează-ți un abonament de date
și ai tableta
Lenovo TAB 2 A7-30 la 0 euro!

*Oferta valabilă la achiziția unui abonament Orange Net 12 cu perioada contractuală 24 de luni, în perioada 5 martie - 12 iunie 2016, în limita stocului disponibil.
www.eurogsm.ro

**SĂ FII MAI APROAPE CA NICIODATĂ DE STELE:
DE NEPREȚUIT™**

Plătește cu cardul tău MasterCard® sau Maestro® în locațiile TIFF și poți câștiga una dintre cele 10 perechi de teniși ediție specială MasterCard și TIFF.
În plus, poți primi pe loc o invitație dublă la petrecerea MasterCard din 2 iunie.

TIFF.15
DE **10** CARD PREFERAT

Află mai multe pe www.mastercard.ro sau [f /mastercard](https://www.facebook.com/mastercard)

*Promoție valabilă la casierile de bilete TIFF, Casa TIFF, TIFF Shop, pe biletmaster.ro și în aplicația TIFF, în perioada 23 mai - 5 iunie 2016. Valoarea comercială a premiilor este de 2990 lei, TVA inclus. MasterCard și TIFF oferă cu titlu gratuit taloane răzuitoare la orice tranzacție MasterCard sau Maestro la casierile de bilete TIFF, Casa TIFF sau TIFF Shop, în perioada 26 mai - 02 iunie 2016. Consultă regulamentul disponibil cu titlu gratuit pe www.mastercard.ro

**VEZI
PRODUȚIILE
PREFERATE,
ORICÂND
PE HBO GO**

www.hbogo.ro

Interview

Šarūnas Bartas: “I’m relying a lot on feeling”

We extracted a few ideas from a substantial interview with the Lithuanian director Šarūnas Bartas.

Photography: Nicu Cherciu

Does a director have to live his films?

On some levels, of course he has to, but he also has to know what he’s doing. I think the most important thing is to convey his feelings and thoughts.

Does Lithuania have a film industry or are there only some directors who try to follow their calling?

We do have an industry, but it’s not constant. At first, it was really small. Then, they started making foreign movies here, because it was

cheaper. The industry is growing. We have a national cinema centre, that finances different projects. The government helps us, but we’re still a small country. It’s not like in Poland, for example, where they have so many opportunities. Everything is limited here.

Do you agree with me when I say that almost any performance can be correct, when we’re talking about a movie?

Sometimes, it’s obvious that the performance is correct, but on the other hand... Of course

anyone can have their thoughts, their purposes. If in my head I say it’s shitty, but in fact it’s not, does it matter?

What does really matter in life?

(He laughs) I don’t know. This type of connection we have with the past and the small things that surround us.

So we have to take each day at a time and live it?

Yeah, that would be good.

Why did you choose to be a director?

When I was about 16, I went to Siberia and found a place that needed to be filmed. It’s then when I decided to be a filmmaker. There were so many different things in the same place, so close to each other. They were important, from a visual point of view. I started working, working, working and filming, filming, filming...

So I understand that you’re a practical person, you don’t have theoretical issues, you don’t guide yourself according to what people write?

Yeah, I don’t usually read, I rely a lot on feeling.

Do you like working with symbols? During the Q&A, someone asked if you were influenced by Tarkovski.

No, not at all. I actually don’t like working with symbols. I discovered Tarkovski after I already started making movies. I didn’t try to find role models in other movies. I get this Tarkovski question a lot.

Because people like labeling things...

As far as I’m concerned, it is some people’s job to structure, to put everything in boxes and shelves.

Šarūnas Bartas

He’s the most important Lithuanian director. He participated with his movies at the biggest international festivals and gathered prizes from Berlin, Venice or Warsaw. At TIFF, you can see him in the 3x3 section, where we dedicated him a retrospective, with the productions “Few of us”, “Peace to Us in Dreams” and “Freedom”.

Do you believe that festivals are relying on these structures? Do you think that author movies could live without festivals?

They could, because we have the internet now. We didn’t have that in the past. You could get to see a movie in a cinema, but, you see, in Lithuania, we don’t have too many cinemas. There are more of these in rich societies. So, yes, festivals are important, they bring together people from so many different cultures and countries. You can compare the movies. The world, thanks to the internet, is better educated. But the cinema is still so young...

How important is it for you to present your movies at festivals?

It’s important. Festivals are trying to screen the latest movies from a lot of countries and talk to people from Brasil, Japan...

Globalisation...

Yeah, it’s just like in literature, you can read books written in any language. You can talk to so many people, through literature, cinema, painting.

Ion Indolean

Raiffeisen BANK **Împreună la FILM**

Noi ne pricepem la banking.
Alții la filme.

Îi aplaudăm pe cei care le fac la **TIFF.15**

WE LOVE CINEMA

RAMADA **TIFF PARTNER**

Focus

Lebanon and the Tragi-Comic Legacy of Civil War

Transilvania IFF devotes a special programs to Lebanon. Moviegoers will have the opportunity to see a selection of major titles and Lebanese filmmakers will meet with the audiences for Q & A's after the screenings.

In 1984, The Human League released a catchy tune called "The Lebanon." New Wave musicians weren't exactly known for their political engagement, so it was quite a surprise to hear the group singing about the Lebanese civil war, then at its height. It's also pretty embarrassing: You Tube the video

was happening in a country that used to be known as a chic Franco-Arab getaway, whose citizens were stereotyped for being urbane and socially tolerant. Then again, pop music is rarely the best way of alerting people to a cause or a culture: that would be cinema.

Even more than in Romania, Lebanese film-

Lebanese Rocket Society

and you can see the polished members trying to look concerned as they sway their bodies, with the hired audience bopping along to the arresting beat, oblivious to the song's message. In fact, in 2007 an NME reader poll shamed it as having the ninth-worst lyrics of all time, no doubt because the band appropriated a national tragedy and squeezed it into a banal pop tune. I suppose though for some listeners of the period, "The Lebanon" might have been the first time they were ever exposed to what

Falafel

makers return again and again to the legacy of their national trauma, whether directly in works set in the era, or via personal autobiographical film essays (of which there are seemingly hundreds), or through movies that reflect the reality of today, knowing that it's formed by the fratricidal war that consumed the nation officially for 16 years (1975-1991), but which still shapes both national and personal identity. A pat answer perhaps would be that Romania, dysfunctional and corrupt as she is, manages to

I wonder sometimes: why is it that the average Romanian under 35 complains that Romanian cinema never seems to be done with the Ceaușescu era and its legacy, whereas I've rarely heard such objections from my Lebanese friends and colleagues?

hold herself together without threat of slipping into chaos, whereas Lebanon...

Don't think this means Lebanese cinema is all introspective torment: her filmmakers have been producing some great comedies in recent years. This shouldn't come as any surprise, since countries reeling from recent trauma famously breed generations eager to laugh and party (think of Sarajevo as well as Beirut), but the humor, if it can be labelled, tends to have darkly ironic DNA. *Falafel* by Michel Kammoun is a good example, with its hero anxious to live life to its full, at every moment, yet unable to escape the absurdity of life in a city on the edge. The same can be said of Mir-Jean Bou Chaaya's *Very Big Shot*, whose satirical take on the filmmaking world is used as a prism for larger reflections on Lebanon today. And then there's Assad Fouladkar's *Halal Love and Sex*, a broad comedy which seems to have nothing to do with the civil war, and yet its characters, with their peculiar perspectives on the eternal male-female divide, have arrived at their intractable points of view because of how the war made enemies of Shiite and Sunni, Muslim and Christian.

I hope those who sampled from **Focus: Lebanon** here in Cluj will be inspired to seek

out more films from the region in the future. 2015 was an exceptionally strong year, and thanks to funding bodies like the Arab Fund for Arts and Culture (AFAC), based in Beirut, more and more young directors have the opportunity to get their movies made. There's a certain irony that the best known film ostensibly about the country is Samuel Maoz's *Lebanon*, a powerful indictment of war that's

Ok Enough Goodbye

not told from a Lebanese perspective but an Israeli one. Home grown talent have been finding their voices in recent years, and it's about time the world began to listen.

Jay Weissberg

Călătoria merge mai departe cu TAROM!

Competiție

Ușa deschisă

Regizoarea și scenarista Marina Seresky își face debutul de lungmetraj cu o dramedie emoționantă, pe alocuri abrazivă, despre două prostituate, mamă și fiică.

Ușa deschisă – dincolo de a fi ultima legătură a bătrânei captive în apartament cu restul lumii, e o metaforă pentru tensiunea dintre riscul și potențialul câștig care vin odată cu acceptarea schimbării.

În viața lor amară și tensionată intervine o fetiță de 7 ani abandonată. Mama, Antonia, imobilizată într-un scaun cu rotile, suferă de episoade de demență și își petrece timpul machiindu-se și rememorându-și zilele de glorie pe muzica Sarei Montiel. Între timp, fiica, Rosa, trecută și ea de prima tinerețe, iese la produs și încearcă să câștige o pâine.

Aceasta din urmă e frustrată de viața pe care o duce și se descarcă prin reproșuri violente asupra mamei, tânjind în același timp la o altă viață. Vecinii de pe palierul clădirii de apartamente unde se desfășoară încet povestea sunt tot prostituate – o spaniolăică

guralivă cu un băiețel, o rusoaică drogată cu o fetiță și un travestit care pare a fi singurul prieten al celor două. Din când în când, el îi face plăcerea Antoniei adresându-i-se cu numele de scenă, Maria Lujan. Celălalt lucru pe care-l au în comun locatarii e ura pentru administrația scării, o femeie acră și insuportabilă.

Bătrâna prostituată demență e jucată memorabil și preponderent comic de Terele Pávez, o actriță septuagenară, cu vârful carierei prin anii '60-70, readusă în ultimii ani în atenția publicului de o serie de roluri în notă comică în filme regizate de Álex de la Iglesia. Unele dintre ele sunt cunoscute publicului TIFF – de la

El día de la bestia (1995), la *800 balas*, *Balada triste de trompeta* și *Las brujas de Zugarramurdi* – pentru care a câștigat și un premiu Goya pentru rol secundar. În contrapartidă se află Carmen Machi (și ea câștigătoare a unui premiu Goya pentru rol secundar în *Ocho apellidos vascos*) care construiește un personaj dur, apăsător în rolul fiicei. Apariția ei reprezintă o ieșire din șablon pentru o actriță care s-a făcut cunoscută în seriale de comedie pentru televiziune și are o activitate considerabilă în teatru și câteva colaborări în roluri mici în filme ale lui Almodóvar ca *Hable con ella*, *Los abrazos rotos* sau *Los amantes pasajeros*.

Demne de menționat rămân dialogurile colorate ale personajelor care fac un joc lingvistic pe alocuri amuzant, fiind presărate adesea cu câte un „puta madre” rostit literal (dată fiind ocupația lor), chiar cu oarecare candoare. Oscilând între dramă socială și de familie și comedie de personaje, debutul Marinei Seresky a luat deja un premiu pentru scenariu la festivalul de film de la Guadalajara și promite să atragă și atenția publicului TIFF.

Radu Meza

Competiție

Tikkun sau căutarea

După un accident comic-absurd Haim-Aaron ajunge în moarte clinică timp de 40 de minute. Atunci când revine la viață, începe să pună la îndoială toate credințele pe care le urmasse.

Cu filmul care a primit Premiul Special al Juriului la Festivalul Internațional de Film de la Locarno în 2015, regizorul israelian Avishai Sivan pătrunde în practicile stricte ale comunității hasidice și face în *Tikkun* (2015) o descriere filozofică hipnotică a unui moment de criză mistică.

Haim-Aaron (Traitel Aharon) este un student foarte silitor al colegiului hasidic (*yeshiva*), care urmează întru totul ritualurile prescrise ale formării spirituale, întrecându-și în dogmatism propriul tată, un măcelar *kosher* (Khalifa Natour). În urma accidentului, criza lui are o latură puternic hedonistă, lucru pentru care Haim-Aaron trebuie să îndure penitență și sentimentul de rușine tot mai accentuat față de comunitate.

În același timp, învățații comunității consideră că Haim-Aaron trece prin încercări în urma cărora ar putea ieși mult mai înălțat decât urmând calea cea dreaptă. Rătăcirile lui Haim-Aaron și greutatea rușinii pe care o simte ar putea fi necaptivantă pentru un public de altă confesiune sau pentru unul laic, fiindcă vorbește despre un context foarte particularizat și de-a dreptul anacronic; însă Avishai Sivan are răbdarea și îndemânarea de a ne face cunoscute ușor hățșurile ilogice ale cre-

dinței hasidice, observându-și personajul în momente-cheie cotidiene care redau succint sistemul de gândire restrictiv al comunității. *Tikkun* se mișcă încet și auster, meditănd la simbolismul fiecărei întâmplări mici, întocmai ca protagonistul lui: estetica lui sobră alb-negru și formatul *wide* contribuie la exaltarea zbuciumului lui Haim-Aaron și a viziunilor sumbre ale tatălui lui, situate la limita dintre coșmar și realitate. Avishai Sivan e probabil cel mai capabil atunci când se scufundă în zonele întunecoase ale meditației eroului prin filtrul gândirii hasidice, mânuind cu finețe imagini înspăimântătoare care se dezvăluie drept substanța religiei fundamentaliste a lui Haim-Aaron. Însă filmul e înșelător în sobrietatea lui mistică, regizorul strecurând mici ireverențe umoristice în atmosfera gătuată din mediul ultrareligios pe care îl descrie. Pe măsură ce protagonistul sapă din ce în ce mai adânc într-o viziune nihilistă și resemnată asupra chinului lui sufletec, Avishai Sivan își desfășoară tot mai sigur viziunea empatică și totodată distanțată față de procesul lui spiritual, care are un substrat consistent de umor negru cu totul neașteptat.

Georgiana Madin

Competiție

Revoluția lui Farah

În curajosul ei film de debut *Când deschid ochii* (2015), regizoarea Leyla Bouzid surprinde încercările unei trupe tunisiene de rock de a provoca prin teme muzicii lor o schimbare de mentalitate într-o societate islamică din ce în ce mai conservatoare.

Voea schimbării sociale este solista Farah (impetuoasa Baya Medhaffer), elevă eminentă și în același timp rebelă, pe care membrii familiei o conștrâng să urmeze calea sigură a Facultății de Medicină, în timp ce idealurile ei, la terminarea liceului, țintesc într-o direcție opusă prudenței lor. Farah vrea să devină muzicolog. Cu toate că se petrece în ajunul Revoluției Tunisienne declanșate în decembrie 2010, sub o intensificare a controlului exercitat de președintele Ben Ali, filmul are suficiente ingrediente cât să treacă drept un *coming-of-age* clasic, antrenant, accesibil unui public cu un profil cât mai divers deoarece apelează la tropi recunoscutibili ai genului, pe care îi împropătează cu trăsături culturale noi.

În același timp, filmul e neobișnuit prin promisiunea de a arăta adolescența feminină (mai emancipată decât ar bănuși-o un spectator neavizat) dintr-o țară musulmană. Însă ceea ce îl face universal atrăgător e și ceea ce fură din particularitățile contextului pe care vrea să îl reprezinte. Bouzid reflectă mai mult asupra experienței personale de rebeliune a lui Farah și a colegilor ei decât asupra opresiunii sistemice la care muzica trupei face insistent referire.

Supravegherea polițienească, dificultatea accesului la resurse din motive politice și nivelul scăzut de trai care au stat la baza mișcării revoluționare sunt mai mult verbalizate decât evocate vizual; spre exemplu, știm că tatăl lui

Farah lucrează pe un șantier din Gafsa, la câteva sute de kilometri, pentru a-și întreține familia, însă contextul economic și politic dur care presupune astfel de sacrificii este greu de identificat și e eludat de tonul optimist al filmului. Totuși, în suprapunerea convingătoare a unei povești despre maturizare peste reprezentarea ficțională a tumultului social tunisian, Bouzid are de trecut prin dificultăți de poziționare mai mari decât în cazul unui *coming-of-age* tipic. O bună parte dintre aceste dificultăți sunt rezolvate prin alierea mamei lui Farah – inițial intransigentă – la cauza ei, ceea ce scoate la lumină o continuitate generațională.

Georgiana Madin

Cântecele lui Khyam Allami, pe care Farah le interpretează cu o dârzenie clocotitoare, capătă forța revoluționară atât de invocată de cineasta tunisiană.

TIFF 2016

Animal politic. Opiniile filosofice ale unei vaci.

Are o familie iubitoare, joacă volei cu prietenele, se duce la sală, la coafor și la restaurant și își permite o ședință de shopping oricând simte nevoia să-și crească stima de sine.

Totuși, în seara idilică din Ajunul Crăciunului, în timp ce se împart cadourile în familie pe muzica lui Doris Day, constată că simte un vid interior pe care bucuriile materiale nu îl mai pot umple. În fiecare cadru, asistă pasiv la ceremonialurile vieții moderne, fabulând plictisită despre o lipsă ale cărei cauze nu le cunoaște.

Ceea ce părea un monolog interior care semnală o etapă de maturizare adolescentină comu-

nă devine incitant sub realismul de necontestat al secvențelor în care o vacă joacă magistral rolul unei ființe umane, cu zbulucimul și disperările specifice ei. În chinul ei existențial, vaca părăsește confortul urbei ca să se retragă într-un exil autoimpus, în care rumegă ideile marilor filozofi despre individ ca și când ar fi ale ei.

Ea are toate datele unui personaj uman bântuit de întrebări chinuitoare, dintre cele care schimbă sensul existenței, doar că în rolul ei este distribuită o vacă în carne și oase.

De la „iadul e celălalt” al lui Sartre la monolitul și maimuțele lui Kubrick din *Odissea spațială*, animalul politic al lui Tião face din experiența exilului un potpuriu comic de idei și motive culturale tocite de largă circulație, susținut molcom de mersul târăgănat al protagonistei prin deșert.

Efectul colajului de idei este satiric, regizorul luând în derâdere privilegiile vieții moderne, dar și lehamitea filozofică a vacii față de privilegiile pe care le denunță, într-un discurs care reușește să satirizeze până și criticile aduse în prezent societății de consum. Opțiunea îndrăznească de distribuție a vacii

#Animal

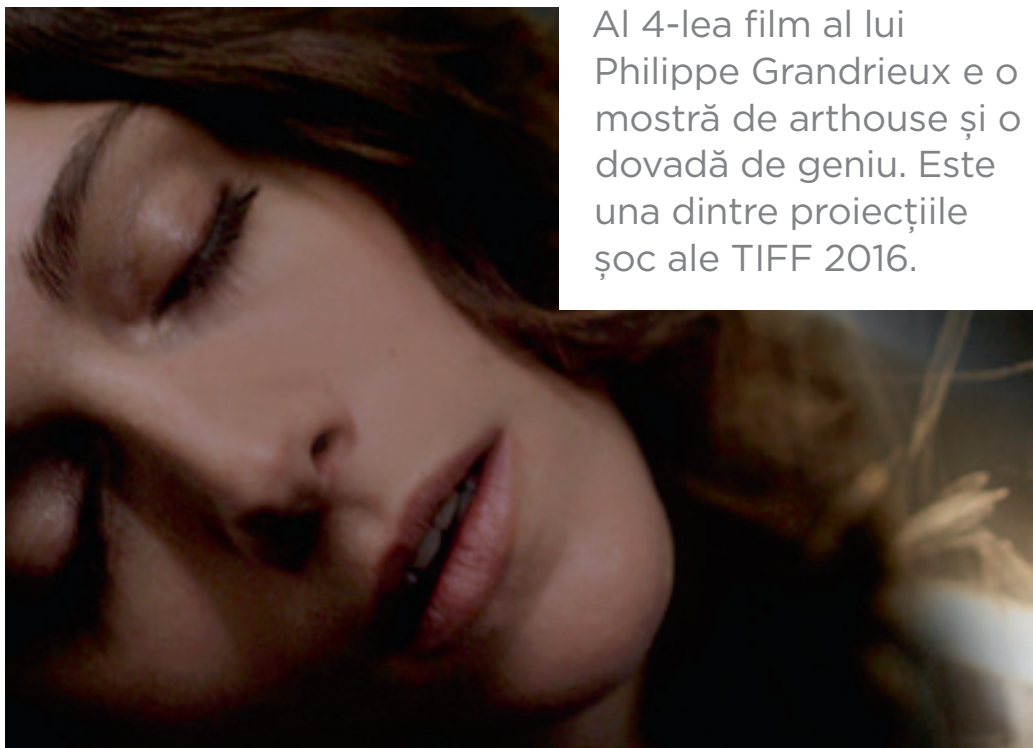
Secțiunea #Animal a apărut la TIFF 2016 ca recunoaștere a unei nișe cinematografice tot mai semnificative, în care realizatorii de film experimentează și împing limitele convențiilor prin reprezentarea relației animalelor cu omul sau prin distribuția lor în roluri principale. Departate de a rămâne izolate în roluri-accesorii, animalele își expun experiența subiectivă și viziunea despre societatea umană în cele 10 filme îndrăznețe din secțiune. Filmul de debut *Animal politic* (r. Tião, 2016), prezentat în cadrul secțiunii Bright Futures a Festivalului Internațional de Film de la Rotterdam, este probabil cea mai inedită situație a protagonistului-animal într-o operă de ficțiune.

în rolul principal este cea care exemplifică cel mai bine dimensiunea de comedie absurdă a conflictului ei interior. O variație pe tema „individ versus societate”, căutarea ei e cu atât mai pregnant hazlie, cu cât ea nu-și conștientizează forma extrem de diferită pe care o are față de semenii ei – lucrurile care o separă de ceilalți și care o fac să se simtă nepotrivită îi sunt inaccesibile.

Georgiana Madin

Fără limită

În ciuda nopții – senzualitatea ca textură și substanță

Al 4-lea film al lui Philippe Grandrieux e o mostră de arthouse și o dovadă de geniu. Este una dintre proiecțiile șoc ale TIFF 2016.

Lenz (Kristian Marr) o caută pe Madeline (Roxane Mesquida), fostul amor pierdut prin subterane fetișiste ale Parisului, unde sexul abundă și drogurile cauzează canibalism. Dacă ar exista ceva mai mult decât o preocupare pasageră pentru narațiune la Philippe Grandrieux acesta ar fi subiectul filmului. Dar regizorul, un *enfant terrible* al cinema-ului francez are alte interese. De-a dreptul experimentalist, capabil de rapeluri înspre forța cinema-ului mut și perversiunile grindhouse, *În ciuda nopții* / *Malgre la Nuit* nu joacă din narațiune, ci din vizual. E un joc de cadre și texturi, conceput din paranoia anxioasă a protagonistului și apariția extrem de fetișizabilă a femeii. Cu toate kink-urile, chan-

son-urile și tăcerile de rigoare ar putea fi chiar asta: o femeie dintr-un vis febril și tumefiat, aflat la limitele coșmarului.

Caligrafiată gotic și hipnotic, cu un ritm de-o lentoare nu de puține ori sufocantă, atmosfera din film are extrem de multe în comun cu filmul de groază, dar se prelinge, ca un val de ceață senzuală înspre ceva mult mai greu de categorisit și deconstruit. Lipsită de textura prăfuit onctuoasă filmul ar fi o experiență limitată și o panoplie de secvențe-șoc, dar pentru Grandrieux primează subtilitatea hipnotic coșmarescă, nu șocurile imediate și ușor uitabile.

Cristi Mărculescu

Berlin Bucharest Express

Tempestad – povestea închisorilor mexicane

Două femei își povestesc viețile, marcate de fapte pe care nu le-au comis. Un documentar acut, necesar și experimental.

Povestea din *Tempestad* vine din off. E vocea uneia dintre femeile duse la închisoare pentru trafic de persoane într-una din cruciadele de fațadă ale guvernului mexican. Imaginile din *Tempestad* provin din voiajul altei femei, victimă a aceluiași tertip de PR guvernamental. Disociate și decupate din contextul clasic al documentarului, povestea și imaginile trec dincolo de ororile personale (închisorile private din Mexic sunt conduse de carteluri și funcționează pe bază de torturi și șantaje) și fac, rece, dar liric o frescă teribilă a Mexicului contemporan, cu ruinele și polițiile lui, uneori mai periculoase decât orice cartel. Cu sărăcie lucie, lipsită de pitorescul pe care occidental îl suprapun pe filme cu acțiune în

Mexic. Cu mult suflet, multă durere, dar și cu o acută lipsă de speranță.

Ca experiment și dispozitiv intelectual *Tempestad* funcționează admirabil și tocmai de aceea se scundfundă în amărăciunea poveștii și cadrele perfecte, uneori aparent întâmplătoare, altele de-o caligrafie cinematografică mult prea căutată. Ce triumfă nu este spiritul uman, capabil să repornească o viață deja distrusă de omniprezentul sistem corupt, ci cinematografia, imaginea perfectă, colorată și dezolantă, cu ruine și câmpuri, autostrăzi și iconografii naturaliste. *Tempestad* este o experiență vizuală fascinantă și un experiment sufletesc copleșitor.

Cristi Mărculescu

Interviu

„TIFF e festivalul de care sunt cel mai legat afectiv”

Care e diferența dintre un film independent și un serial de televiziune? Ne răspunde regizorul Bogdan Mirică.

În țară, cel puțin în anumite cercuri, s-a vorbit mult despre diferența cinema-ului tău și Noul Cinema Românesc, care, așa cum e cunoscut, pare că își dă ultima suflare. Crezi că sunt binevenite tot felul de etichetări?

Nu am fost niciodată fanul clasificărilor în artă. E nevoie de ele la nivel formal – dacă vrei

să înveți istoria artei sau să predai. E nevoie de ele dacă îți trebuie ajutor în a-ți delimita un traseu stilistic, pentru a-ți găsi propriul limbaj, dar, altfel – dacă vrei să creezi efectiv – ele te pot îngradi. Îți poți găsi o categorie care devine un soi de alibi și te ții de ea. Și, din păcate, asta se întâmplă des. E naiv să crezi că arta nu

e politică și că fiecare artist creează așa de capul lui. D-asta îmi place mult Kubrick – fiecare film de-al lui e diferit de celelalte. Nu poți să zici „aoleu, alt Kubrick”. Nu. Sunt atât de diferite la nivel formal și atât de închegate la nivel intim. Deci clasificările poate îi ajută pe alții – pe mine mă constrâng.

Cum vezi faptul că filmul tău participă în competiția internațională de la TIFF? De obicei, filmele românești intră în ZFR...

Păi, asta mă bucură foarte mult, pentru că într-un fel reflectă și ADN-ul filmului. Un critic a numit filmul *No Country for Old Men* reimaginat de noul val românesc.

Ai ajuns fulgerător de la un regizor prea puțin cunoscut la câștigător de premiu la Cannes...

Dintr-o dată am mult mai puțin timp. A sunat telefonul încontinuu și a trebuit să răspund la foarte multe interviuri, fie la Cannes, fie în România – dar nu mă plâng. Mi se pare că e un lucru necesar, dacă vrei ca lumea să știe de filmul tău. Cred că ar fi fost mai tragic ca oamenii să nu fie interesați.

Ai regizat câteva episoade din *Umbre*, serialul HBO. Apoi, ai regizat *Căini*, pe care l-ai terminat în ani de zile. Care e diferența de mod de producție, dar și de viziune artistică între aceste două experiențe?

Păi, *Căini* e un film independent și asta înseamnă că a trebuit să ne uităm în multe direcții pentru a găsi finanțare. Adică, în final, suntem o coproducție România-Franța-Bulgaria-Qatar. Artistic vorbind, am avut libertate totală – și asta e unul dintre puținele avantaje când faci film în România.

În cazul serialului *Umbre* nu a trebuit să-mi faci griji pentru finanțare, pentru că în

spate există o corporație solidă, cu experiență și resurse: HBO, adică Time Warner. Din punct de vedere artistic, în cazul serialului există o responsabilizare mai mare: adică totuși te angajezi să livrezi un anumit tip de produc artistic și nu poți să schimbi macazul la mijlocul drumului, așa cum ai putea să faci în cazul unui film independent. La serial știi de la început unde te duci, la film te poți adapta pe parcurs, spre binele sau răul filmului – asta rămâne de văzut.

Cum ți se pare TIFF în raport cu alte festivaluri?

E clar festivalul de care sunt cel mai legat afectiv. Țin minte cum a fost proiecția scurtmetrajului meu *Bora Bora* aici. Era sala în delir. Am ieșit afară să fumez o țigară și a ieșit un băiat cu mobilul la ureche și-i spunea unui prieten „Băi, trebuie să vezi filmul ăsta Bora-Bora!”. M-a bucurat enorm.

Ion Indolean

Bogdan Mirică

Bogdan Mirică este regizorul filmului *Căini*, înscris în competiția principală de la TIFF și premiat la Cannes cu Premiul FIPRESCI în cadrul secțiunii **Un Certain Regard**. A regizat o parte din episoadele serialului *Umbre* de la HBO și scurtmetrajul *Bora Bora*, pentru care a câștigat distincția pentru cel mai bun film scurt al ediției TIFF 2011 și Marele Premiu al juriului la Angers, în 2012.

BenQ Premium Series T1115

TIFF.15

Transilvania International Film Festival Cluj-Napoca 27.05-05.06.2016

Cinema la tine acasă
în culorile alese de regizor

W1110

W2000

W3000

Noile video-proiectoare BenQ sunt compatibile cu standardul cinematografic Rec.709, oferind cu precizie aceleasi culorile stabilite de regizor la realizarea peliculei. Cu proiectoarele BenQ te bucuri de aceeași calitate a proiecțiilor din cinema, chiar la tine acasă. Fie că vrei să urmărești un film în format 3D, fie că vrei să te bucuri de calitatea FullHD, ești captivat de imagini clare și profunde, care redau în mod autentic culorile.

Wireless FullHD 3D
(opțional)

Conversie 2D > 3D
Lens shift

Rec.709
Zoom mare 1.6x
Difuzoare interne SRS 10W

BenQ.ro

Because it matters

TIFF 2016

Un IT-ist care a învățat că viața e o cutie cu bomboane de ciocolată

Rareș este domnul sobru și elegant care stă regulamentar pe o bancă din Parcul Central și privește absent în depărtare.

Rareș Brănescu, protagonistul spotului Forrest Gump din campania de promovare a ediției a 15-a a Festivalului Internațional de Film Transilvania (TIFF) locuiește la Cluj-Napoca și este inginer în industria IT. A făcut senzație când a fost recunoscut de prieteni pe internet. Mărturisește că decizia de a lua parte la așa ceva a fost una spontană.

„A fost o pură întâmplare faptul că am ajuns la filmări. Mi-am propus să încerc, am acționat după un impuls de moment”, povestește el.

Castingul nu i-a dat emoții clujeanului, mai ales că a durat doar câteva minute.

„Nu mă așteptam să fiu ales. M-am distrat foarte bine la filmări. Mi-au spus cei din echi-

„Eram într-o zi la o cafea la Casa TIFF, când am găsit pe Facebook anunțul că se organizează casting pentru spotul Forrest Gump”

pă ce să fac, cum să stau, dar a ieșit foarte natural. Pot să spun că am improvizat. A fost o distracție”, își rezumă el experiența.

Reacțiile cu care a avut de-a face după apariția spoturilor au fost diverse, unii din cunoscuții săi au găsit cu cale să facă glume, în timp ce alții s-au distrat copios.

„Important este că familia mea este foarte încântată de apariția din spotul TIFF. Mi-am propus să merg la festival, la câteva filme”, conchide eroul din Forrest Gump.

Florentina Tătar

TIFF 2016

Culinary Cinema, un nou concept de eveniment la TIFF

Intre noutățile din acest an se află o cinemă-proiecție. Totul este gândit în jurul unui film dedicat unui chef de geniu, celebrul René Redzepi și al restaurantului său din Copenhaga. Filmul se numește *Noma, My Perfect Storm* (r. Pierre Deschamps) și va fi proiectat la Cercul Militar **marți, 31 mai**, de la **18.30**. Producția urmărește culisele faimosului Noma, votat cel mai bun restaurant din lume de patru ori și câștigător a două stele Michelin. Proiecția va fi urmată

de o petrecere gastronomică întreținută de chef D'Artagnan la restaurantul Colin's. Festivaluri prestigioase de film omagiază gastronomia organizând secțiuni speciale dedicate filmelor despre mâncare. Berlinalele au, de pildă, secțiunea Culinary Cinema Shows anual, iar Miami Film Festival a inclus în programul din 2016 secțiunea Lee Brian Schrager's Culinary Cinema.

Florentina Tătar

Program / luni/ 30 mai

FLORIN PIERSIC

11:00 Suspecți de serviciu Albii (White People)
Lisa Aschan 82' / Suedia, Danemarca, Finlanda [3R1]

13:00 Supernova
Răzbunarea amintirilor (Remember)
Atom Egoyan 94' / Canada, Germania [3R2]

15:30 Supernova
Bob și copacii (Bob and the Trees)
Diego Ongaro 91' / SUA, Franța [3R3]

18:00 Supernova
Îngrijire la domiciliu (Home Care)
Slavek Horak 92' / Cehia, Slovacia [3R4]

20:30 Supernova
Între pământ și mare (La cienaga: Entre el mar y la tierra)
Carlos del Castillo 98' / Columbia [3R5]

23:00 Supernova
Un război (A War)
Tobias Lindholm 115' / Danemarca [3R6]

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR
20:00
Concert Kimmo Pohjonen
Finlanda

VICTORIA
10:00 EducaTIFF
Societatea secretă din orașul-supă (Secret Society of Soutptown)
Margus Paju 105' / Estonia, Finlanda [3V1]

12:30 Competiție
Vrăbii (Sparrows)
Runar Runarsson 99' / Islanda, Danemarca, Croația [3V2]

15:00 Competiție
Cum deschid ochii (A peine j'ouvre les yeux)
Leyla Bouzid 102' / Franța, Tunisia, Belgia, Emiratele Arabe Unite [3V3]

17:30 Fără limită
Bronz (Suntan)
Argyris Papadimitropoulos 105' / Grecia [3V4]

20:00 Competiție
Ușa deschisă (La puerta abierta)
Marina Sereskesy 88' / Spania [3V5]

22:30 Competiție
Tikkun
Avishai Sivan 120' / Israel [3V6]

CERCUL MILITAR
13:15 Focus Liban
Mi-a ajuns, pleacă (OK, Enough, Goodbye)
Rania Attieh, Daniel Garcia 95' / Liban, Emiratele Arabe Unite [3W1]

15:45 Focus Croația
Viața e o trompetă (Life Is a Trumpet)
Antonio Nuic 92' / Croația, Serbia, Muntenegru, Marea Britanie, Slovenia [3W2]

18:15 Supernova
Delir (Frenzy)
Emin Alper 119' / Turcia, Franța, Qatar [3W3]

20:45 Focus Croația
În bătaia soarelui (The High Sun)
Dalibor Matanic 124' / Croația, Serbia, Slovenia [3W4]

ARTA
10:00 Ce se întâmplă, documentarele?
Faptele părinților noștri: moștenirea nazistă (What Our Fathers Did: A Nazi Legacy)
David Evans 92' / Marea Britanie [3A1]

12:00 #animal
O lume frumoasă și pierdută (Bella e perduta)
Pietro Marcello 88' / Italia [3A2]

14:30 Focus Liban
Agencia spațială libaneză (The Lebanese Rocket Society - The Strange Tale of the Lebanese Space Race)
Joana Hadjithomas, Khalil Joreige 95' / Franța, Liban, Qatar [3A3]

16:30 Berlin Bucharest Express
Tempestad
Tatiana Huezo 105' / Mexic [3A4]

18:30 Fără limită
În ciuda nopții (Malgré la nuit)
Philippe Grandrieux 150' / Franța, Canada [3A5]

21:30 Suspecți de serviciu
Doi necunoscuți (Their Distance)
Rikiya Imaizumi 106' / Japonia [3A6]

00:00 Midnight Delirium
Fantoma de la mănăstire (El fantasma del convento)
Fernando de Fuentes 85' / Mexic [3A7]

CINEMA CITY 3
17:30 Focus Liban
Valuri 98 (Waves 98)
Ely Dagher 15'
Glonț rătăcit (Stray Bullet)
Georges Hachem 76' / Liban [3X1]

19:45 #animal
Animal politic (Animal político)
Tiao 76' / Brazilia [3X2]

22:00 Fără limită
Eva nu doarme (Eva no duerme)
Pablo Agüero 86' / Franța, Argentina, Spania [3X3]

CINEMA CITY 4
18:00 Cinema Mon Amour
Hitchcock/Truffaut
Kent Jones 80' / SUA, Franța [3Y1]

19:30 #animal
Trădarea de la Munchen (Lost in Munich)
Petr Zelenka 108' / Cehia [3Y2]

21:45 Retrospectiva Sion Sono
Virginii paranormale (The Virgin Psychics)
Sion Sono 114' / Japonia [3Y3]

MĂRĂȘTI
19:30 Cinema Mon Amour
Haita (The Wolfpack)
Crystal Moselle 90' / SUA [3Z1]

DACIA MĂNĂȘTUR
18:00 Focus Liban
Dragoste și sex în stil musulman (Halal Love... and Sex)
Assad Fouladkar 95' / Germania, Liban [3M1]

20:30 Focus Croația
Vedete în devenire (Shooting Stars)
Ivan-Goran Vitez 106' / Croația, Serbia [3M2]

PIAȚA UNIRII OPEN AIR
21:45 Piața Unirii
Heil
Dietrich Brüggemann 104' / Germania [3U1]

SOMEȘ OPEN AIR
22:00 Focus Liban
Lovitură ca-n filme (Very Big Shot)
Mir-Jean Bou Chaaya 109' / Liban, Qatar [3S1]

INSTITUTUL FRANCEZ
22:00 Ce se întâmplă, documentarele?
Ziduri (Muros)
Pablo Iriburu, Miguelxo Molina 83' / Spania [3F1]

BISERICA SF. TREIME
21:30 Special Events
Pasiunile Ioanei d'Arc (La passion de Jeanne d'Arc)
83' / Carl Th. Dreyer (1928)
ACOMPANIAMENT LIVE LA ORGĂ: TOUVE R RATOVDRAHET
Franța [3P1]

TIFF Lounge

Mihai Chirilov, directorul artistic TIFF este al treilea invitat din programul TIFF Lounge la TIFF 2016. El se va întâlni cu publicul în **Piața Unirii** din Cluj **luni, 30 mai**, de la **ora 17.00**, unde va discuta despre selecția de

filme de anul acesta, secțiunile competitive și cele tematice.

Jurnalistul Mihnea Măruță va modera discuțiile.

TIFF la cald

Häxan. Un proiect magic.

Atmosfera de la Castel a vrăjit publicul. Muzica și filmul mut s-au completat la perfecție.

Femeia pășeste parcă abia atingând pământul între ruinele castelului. Are ochii deschiși la culoare, iar părul

lung, lăsat pe umeri curge peste o haină largă ca o mantie. Un grup de oameni o așteaptă în fața intrării de la Castel. Toți sunt îmbrăcați în negru. În timp ce ea ridică mâinile, ca niște aripi și desenează în aer forme ritmate, începe să plutească de jur împrejur o muzică puternică și gravă. Apoi, brusc vraja se rupe: „Pianul și harpa, vă rog. Se aud prea încet!”, le spune ea bărbaților care o urmau hipnotizați.

E vorba de pianista, dirigoarea și orchestratoarea de origine română Simona Strungaru, absolventă a unui masterat la Conservatorul din Amsterdam. Publicul, sosit în număr mare, a ajuns o oră mai târziu, după ultimul cântec al cocoșului. În această seară, însă, cocoșii nu mai au curaj să cânte. Singurii curajoși sunt muzicienii din Orchestra Simfonică a Operei Maghiare din Cluj.

Muzica lui Bardi Johannsson interpretată de ei în cadrul gotic unic oferit de Castelul Banffy de la Bonțida, a dat glas filmului mut *Häxan: Witchcraft Through the Ages*, o producție din 1922. Pelicula a fost mult timp interzisă pentru îndrăzneala de a ilustra pe ecran practicile de venerare a diavolului și nuditatea excesivă.

Abia după mai bine de 80 de ani, în 2004, filmul a fost redescoperit de public și critici, fiind proiectat mai întâi la cinematograful parizian „Forum des Images”, acompaniat live de Bardi Johannsson, care a cântat la două viori, percuție și sistem electro. Mai târziu, partitura a fost aranjată pentru orchestră simfonică și prezentată în 2005 de către Orchestra Simfonică Națională a Islandei.

Adrian M. Popa

Care ți-e cea mai mare frică?

Am cules fricile mai multor spectatori care au asistat duminică seara la cine-concertul Häxan, inspirat din *Malleus Maleficarum* și adus în decorul gotic de la Bonțida.

Cel mai tare mă sperie păianjenii. Cred că au prea multe picioare. (Alexandra, Bistrița)

Mă tem de insecte. Dar insecte mari. Care vor să te omoare. Cum sunt în Australia. (Ioana, Cluj)

Mi-e frică de vid. De spații mari care nu se termină. Totul trebuie să aibă un sfârșit. (Claire, Cherbourg, Franța)

Frica de a mă prinde viscolul îmbrăcată în haine de vară, iar apoi să se întâmple totul ca într-un scenariu de film de groază. (Emilia, Cluj)

Să paraliziez, dar să fiu lucidă. Să am emoții, dar să nu pot reacționa. (Alexandra, Cluj)

Mă tem de cancer. Știu că șansele sunt foarte mari să mi se întâmple asta. (Mihai, Timișoara)

Mi-e teamă să nu devin un om rău. (Nicu, Roman)

Mă tem să nu trăiesc o viață fără sens. (Maria, Suceava)

Foto: Vlad Cupșa

Un gust deosebit se savurează cu măsură.

SAVUREAZĂ
TIFF
 ALĂTURI DE BEREA CARE A CERUT
 MAI MULT
 de la Gust

Staropramen
 EST. IN PRAGUE